

Începutul contestat

Începutul contestat

Oare cine mai crede astăzi povestea Bibliei de la începutul cărții Geneza? Oare cine mai crede astăzi că, nu numai pământul, ci tot universul nu are o vârstă de mai mult de vreo șase mii și ceva de ani? Aceasta este opinia cea mai populară în zilele noastre. Și cu aceasta atacă Biblia cei care se declară atei, urmărind să arate că această carte nu cuprinde decât o serie de mituri și că este contrară realităților demonstrate științific. Dar, oare câți din cei care afișează această opinie au cercetat ce spune de fapt Biblia? Probabil că foarte puțini. Cel mai corect este întâi să vedem exact ce spune această carte, dacă chiar spune ceva care să contravină realităților demonstrate științific, apoi să ne formăm o opinie.

Biblia începe cu declarația "la început Dumnezeu a creat cerurile și pământul". Și aceasta nu spune nimic despre timp: nici cu cât timp în urmă a fost inițiată această "creație", nici cât timp a durat. Până aici nimic care să poată fi demonstrat ca fiind fals. Și Biblia nu dă detalii despre cum a avut loc această creație pentru că ea nu este o carte de știință și nu urmărește să ne satisfacă acea curiozitate naturală pe care o avem cu toții, ci marele ei subiect este relația omului cu Dumnezeul creator și atotputernic.

"A creat cerurile și pământul", de unde, în mod implicit, am înțelege că, în "ceruri" sunt cuprinse și stelele. Adică, aceste câteva cuvinte, care nu spun nimic despre timp, admit foarte bine ca întregul univers să aibă vârsta de miliarde de ani, cum spun teoriile cosmologice și, în aceste condiții se poate ca să vedem stele care sunt la milioane de ani lumină distanță (ceea ce ar fi imposibil dacă ar fi să fie vorba de un univers în vârstă de numai 6000 de ani). Îmi veți spune: "Dar aici ai spus că înțelegem implicit! Și aceasta nu pare atât de evident! Și cum se împacă aceasta cu ceea ce scrie capitolul 1 din Geneza ceva mai departe, unde soarele și luna sunt menționate că au fost făcute abia în «ziua a patra»!" Totuși mai este încă un text care spune explicit că stelele fuseseră deja create în momentul când a fost creat pământul, și anume în Iov, capitolul 38: "Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere. Cine i-a hotărât măsurile, știi? Sau cine a întins frânghia de măsurat peste el? Pe ce sînt sprijinite temeliiile lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului, atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?" (Iov 38.4-7). Și vom vedea ceva mai departe ce semnificație are istoria, și ea atât de contestată, a celor "șase zile ale creației".

Deci iată că nicidecum nu se pune problema ca pământul să fie primul care a fost creat, nici ca el să fie prezentat ca fiind centrul universului. În fond, ideea că pământul este centrul universului a fost avansată de Aristotel la multe secole după ce fusese scrisă cartea Geneza și ea a fost preluată de "comunitatea științifică" din Europa dominată de Biserica Catolică, astfel încât procesul intentat lui Galileo nu a fost nicidecum pe temeiul a ceea ce spune Scriptura, ci pe baza unor interpretări greșite a unor observații, interpretări greșite care au dus la formarea convingeri în comunitatea științifică din acea vreme. Dacă totuși, prin expresia "cerurile și pământul", pământul pare cumva prezentat ca având cumva o poziție privilegiată "în ceruri", aceasta se poate explica prin faptul că noi, oamenii, trăim pe pământ, și, până în zilele noastre, la vreo patru milenii de când a fost scrisă cartea Geneza, după ce am făcut câțiva pași pe lună și am trimis nave spațiale pe câteva planete, nu pare că am putea trăi normal altundeva decât pe pământ, iar, această carte fiind scrisă pentru oameni, este normal ca pământul, care este mediul lor de viață, să fie prezentat ca având o importanță deosebită.

Apoi, în lumina a ceea ce am văzut până acum, următorul verset ne lasă uimiți: "Și pământul era pustiu și gol..." Dacă era să fie pustiu și gol, ceea ce creează un sentiment dezolant, cum era posibil atunci ca "toți fiii lui Dumnezeu" să scoată "strigăte de veselie"? (În contextul cărții Iov se înțelege clar că acei "fii ai lui Dumnezeu" erau îngeri – iată încă niște ființe care fuseseră create înainte de a fi fost creat pământul, despre a căror creare nu ni se spune nimic). Și, apoi, dacă avem a face cu un Dumnezeu înțelept și plin de bunătate și dragoste, "nu un Dumnezeu al neorânduiei, ci al păcii" (2 Corinteni 14.33), pământul pustiu și gol nu este ceva care să se potrivească cu aceste caracteristici. Și încă ceva: se spune numai despre pământ că era pustiu și gol, și nu și despre "ceruri". Deci, s-ar părea că pe pământ s-a petrecut ceva contrar voiei lui Dumnezeu. Mai este încă un loc în Scriptură unde întâlnim expresia "pustiu și gol", și anume în cartea Ieremia, la capitolul 4, în versetul 23. Iar în contextul din Ieremia nu este descrisă starea pământului în momentul din versetul 2 din Geneza, ci starea în care a ajuns țara promisă poporului Israel în urma răzvrătirii poporului împotriva lui Dumnezeu: "Căci poporul Meu este nebun, nu Mă cunoaște; sunt niște copii fără minte și lipsiți de pricepere; sunt meșteri să facă răul, dar nu știu să facă binele. Mă uit la pământ, și iată că este pustiu și gol; mă uit la ceruri, și lumina lor a pierit" (Ier. 4.22-23). Dacă în Ieremia starea aceasta de "pustiu și gol" apare în mod clar că este urmarea judecății lui Dumnezeu asupra păcatului poporului, ne putem imagina că și pământul a ajuns în starea din versetul 2 din Geneza în urma judecății. Cartea Geneza nu ne spune exact ce s-a întâmplat, dar, cercetând Scriptura, în capitolul 14 din Isaia găsim ceva care ne sugerează o cauză posibilă: "Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul națiunilor! Tu ziceai în inima ta: «Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei; mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt»" (Isa. 14.12-14). De aici s-ar părea că pământul a avut de suferit în urma revoltei lui Satan, care, dacă atunci când a fost creat pământul a fost alături de ceilalți "fii ai lui Dumnezeu" scoțând "strigăte de veselie", mai apoi s-a revoltat și a fost aruncat pe pământ, iar pământul a ajuns în acea stare de pustiu și gol nu pentru că Dumnezeu l-a creat așa, ci din cauza lui Satan. Și putem afirma aceasta și având în vedere felul în care este prezentat Satan ca având o relație specială cu pământul: în cartea Iov el apare cutreierând pământul, apoi, în evangheliile după Matei și Luca, Satan i-a promis lui Isus să-l dea "toate împărățiile lumii" dacă i se va închina lui, și, în fine, în evanghelia după Ioan, Domnul Isus folosește denumirea "stăpânitorul lumii acesteia" referindu-se la Satan. Încă un text care sugerează că starea pământului din versetul 2 nu este ceea ce a dorit Dumnezeu se găsește în Isaia, la capitolul 45: "așa vorbește Domnul, Făcătorul cerurilor, singurul Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a făcut nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit" (Isa. 45.18).

Deci, potrivit cu ceea ce spune Scriptura, Dumnezeu nu a creat cerurile sau pământul într-o stare de haos, ca apoi să pună ordine, ci haosul apare doar în urma revoltei împotriva lui Dumnezeu, prin care au fost făcute toate (v. Ioan 1.1-3) și prin care "se țin" toate lucrurile (v. Coloseni 1.17). Încă ceva care ne spune că starea rea a mediului rezultă în urma revoltei împotriva Creatorului găsim în capitolul 3 din Geneza, când, în urma neascultării lui Adam, Dumnezeu rostește sentința: "blestemat este acum pământul din cauza ta" (Geneza 3.17). Și despre acest blestem vorbește și apostolul Pavel în epistola către Romani: "creația a fost supusă deșertăciunii" și "suspînă și suferă" (v.

Romani 8.20-22).

Între creația inițială, despre care ne spune ceva versetul 1 din Geneza 1, și versetul 2 din același capitol există un interval de timp despre care nu se menționează nimic. Și abia după versetul 2 urmează mult discutatele "șase zile ale creației", ele nereprezentând de fapt creația inițială, ci doar o amenajare a pământului pentru ca pe el să poată trăi omul.

Acum, odată ce am ajuns la cele șase zile, ne putem pune întrebarea de ce anume șase zile? De ce nu șase milioane de ani? Sau de ce nu șase secunde, sau doar o milisecundă? Dacă avem a face cu un Dumnezeu atotputernic, nu ar fi putut El aranja totul bine în chiar mai puțin de o nanosekundă? Sigur că da, dar explicația pentru acest număr de șase zile constă în faptul că aceste zile au o semnificație profetică și spirituală. Aceste zile reprezintă simbolic, pe de-o parte, modul de a lucra al lui Dumnezeu cu omul, iar, pe de altă parte, planul de principiu al lui Dumnezeu pentru istoria omenirii.

Întâi, ce să însemne de fapt cele "șase zile"? Să fie ceea ce se înțelege azi prin zile? Unii susțin că ar fi vorba de șase "ere", perioade mari de timp. Dar, pentru fiecare zi se spune că "a fost o seară și o dimineață". Dacă zicem că, în acest context, "zile" ar însemna perioade mari - posibil de milioane sau zeci de milioane de ani, perioade ale căror durate cei care susțin această teorie nu le pot spune -, atunci ce să înțelegem că înseamnă "seară" și "dimineață"? Și, dacă și acești termeni atât de uzuali capătă niște interpretări cu totul aparte, atunci unde am mai putea ajunge cu fel de fel de interpretări? Rămânând la principiul, exprimat de cineva în secolul al XIX-lea, că, dacă interpretarea cea mai directă a unui text din Biblie are un sens care nu indică ceva logic imposibil, atunci acea interpretare este cea corectă și nu trebuie căutată o interpretare mai sofisticată, ajungem la concluzia că este vorba de șase zile pământești normale, asemenea celor de acum, din vreme ce este vorba despre pământ și nu de altceva.

Am văzut că pământul ajunsese în starea dezolantă de "pustiu și gol", cel mai probabil în urma unei judecăți. Dar, Dumnezeu nu era să-l lase așa. Și "duhul lui Dumnezeu se mișca deasupra apelor". Această imagine este ca o metaforă care prezintă starea omului păcătos, căzut, care este în întuneric. Dar Dumnezeu nu vrea să-l lase pe om așa, și Duhul Lui lucrează în om.

În prima zi se face lumină, aceasta fiind o imagine a momentului în care omul păcătos ajunge să fie luminat de Dumnezeu cu privire la starea în care se află el, pentru că mulți oameni nu simt cât de grav este faptul că sunt departe de Dumnezeu. Primul efect al luminii este că face să fie cunoscută pustietatea: omul realizează că este un păcătos pierdut și înțelege ce este bine și ce este rău. Se face acea despărțire între întuneric și lumină. Și această despărțire, sau discriminare este ceva bun în ochii lui Dumnezeu. Despărțirea este un principiu la Dumnezeu, spre deosebire de ceea ce este caracteristic epocii actuale, când există tendința de a trata lucrurile în mod lax, de a spune că oricum este bine și a nu susține principii morale mai stricte, care ar condamna anumite fapte și stiluri de viață.

Apoi, în cea de-a doua zi este încă o despărțire între "apele de deasupra" și "apele de dedesubt". Ce s fie "apele de deasupra" și "apele de dedesubt"? Practic am înțelege că "apele de deasupra" ar fi norii, iar cele de dedesubt ar fi oceanul. Și așa s-a stabilit un circuit al apei. Dacă suntem atenți putem însă remarca faptul că, la sfârșitul zilei a doua, Dumnezeu nu mai pronunță aprecierea că era ceva bun, spre deosebire de toate celelalte zile. Acest circuit al apei este totuși necesar și el reprezintă starea omului care a crezut Cuvântul lui Dumnezeu și ar vrea să facă ceea ce este bun potrivit Cuvântului, dar se luptă cu porniri contrarii ale firii lui păcătoase. Această luptă este descrisă în capitolul 7 din epistola către romani: "Știm, în adevăr, că Legea este duhovnicească: dar eu sînt pământesc, vîndut rob păcatului. Pentru că nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc. Acum, dacă fac ce nu vreau, mărturisesc prin aceasta că Legea este bună. Și atunci, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Știu, în adevăr, că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pămîntească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Pentru că binele, pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul, pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac! Și dacă fac ce nu vreau să fac, nu mai sunt eu cel ce face lucrul acesta, ci păcatul care locuiește în mine. Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea, și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?" (Romani 7.14-24). Este limpede că această situație nu poate fi numită bună. Dar, mulțumită lui Dumnezeu, lucrurile nu rămân aici.

În următoarea zi, la cuvântul lui Dumnezeu, apare "uscatul", adică terenul stabil, în opoziție cu apele care se agită, și acest prim lucru este apreciat de Dumnezeu ca fiind bun, ceea ce corespunde cu încheierea capitolului 7 din Epistola către romani: "Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru!... Astfel dar, cu mintea, eu slujesc legii lui Dumnezeu; dar cu firea pămîntească, slujesc legii păcatului" (7.25). Dumnezeu îl scoate pe om din această stare și îl aduce pe teren sigur.

Și lucrurile nu se opresc aici, ci, în aceeași zi, Dumnezeu a mai spus: "Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, cari să facă rod după soiul lor și cari să aibă în ei sămânța lor pe pământ". Aceasta este o imagine a faptelor bune, a roadelor pentru Dumnezeu, inspirate de Dumnezeu, pe care le face omul păcătos după ce a fost mântuit prin credință și apoi eliberat de conflictul din Romani 7.

Sub aspect profetic ziua a treia corespunde alegerii poporului Israel ca să fie un popor deosebit, separat de celelalte națiuni, care deseori, în Scriptură, sunt comparate cu marea. Acel popor a fost pus deoparte cu scopul de a da roade, dar, vai! până în prezent, roadele nu au fost pe măsura chemării și îngrijirilor pe care le-a acordat Dumnezeu!

Apoi, în ziua a patra, urmează aspectul care-i încurcă pe mulți: abia atunci sunt menționate soarele și luna. Dar, dacă nu ar fi existat soarele, atunci cum ar fi putut să fie "o seară și o dimineață" pe pământ până atunci? Soarele trebuie să fi existat de mai înainte, după cum am văzut clar că și stelele existau de mai înainte. Dar, în această zi a patra, Cuvântul a fost "să fie niște luminători în întinderea cerului, ca să despartă ziua de noapte; ei să fie niște semne care să arate vremurile, zilele și anii", ceea ce arată propriu-zis destinația soarelui și a lunii și stelelor, care existau deja, și anume aceea de a indica anotimpurile și anii. Sub aspect spiritual soarele îl reprezintă pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, venit pe pământ, care a putut spune "cât sunt în lume lumina lumii" (Ioan 9.5). Iar luna, cea care nu este ea însăși o sursă de lumină, ci doar, în timpul nopții, când soarele nu este pe cer, reflectă lumina soarelui, reprezintă biserica lui Hristos, care este prezentă pe pământ când El, Domnul Isus, nu mai este pe pământ. Ea prezintă lumii câteva reflexe palide din lumina Lui, care a strălucit deplin cât timp El a fost în lume.

În ziua a cincea sunt făcute viețuitoarele mării. Marea fiind simbol al mulțimii de națiuni, aceste viețuitoare din mare reprezintă pe cei care sunt mântuiți din mulțimea de națiuni trecând prin "necazul cel mare" (v. Apocalipsa 7.9-17).

După care, în ziua a șasea este vorba despre viețuitoare pe pământ, și, în final de om. Omul făcut în ziua a șasea, "după chipul și asemănarea noastră", care trebuia să stăpânească peste orice viețuitoare de pe pământ și din mare, Îl reprezintă pe Isus venit a doua oară pentru a-și instaura împărăția, căruia întregul pământ Îi va fi supus. Această zi a șasea este o imagine a împărăției de o mie de ani. Dar Apocalipsa spune că și această împărăție se va încheia cu revolta națiunilor conduse de Satan împotriva Domnului Isus, împăratul pus de Dumnezeu.

Despre ziua a șaptea se spune simplu Despre ziua a șaptea se spune simplu "Și, în ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a terminat lucrarea pe care o făcuse; și, în ziua a șaptea, S-a odihnit de toată lucrarea Sa pe care o făcuse. Și Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea Sa, pe care a creat-o Dumnezeu, făcând-o" (Geneza 2.1-2). Totul era încheiat și nu mai era nimic de făcut. Această zi a șaptea simbolizează starea eternă, când nu va mai fi nimic care să nu fie în perfect acord cu caracterul lui Dumnezeu, când Dumnezeii va fi totul în toți (v. 1 Corinteni 15.28). Atunci își va găsi împlinirea promisiunea legată de a cea "odihnă de sabat pentru poporul lui Dumnezeu" (Evrei 4.9).

Scriind aceste rânduri nu am pretenția de a fi original sau de a fi făcut niște descoperiri deosebite, ci doar dorința de a readuce în atenție ceea ce alții au descoperit cu mult timp înainte, cum a făcut Isaac când a săpat din nou fântânile pe care le săpase tatăl său, Avraam, pe care filistenii le astupaseră, și le-a dat același nume pe care îl avuseseră mai înainte. Fie ca aceia care au convingerea că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu să aibă și încrederea că ea nu spune lucruri pe care adevărata știință să le poată demonstra că sunt false, ci că numai interpretările oamenilor pot fi greșite, și, mai ales, ei să treacă dincolo de aspectele neelucidate cu privire la creație și să caute în primul rând să-L înțeleagă pe Creator și Mântuitor.

clickbible.org